

Ze současného života SČVP

Vážení členové sdružení, vážení volyňští Češi, vážení čitatelé Zpravodaje, rok 2017 má za sebou první tři měsíce a já se pokusím vám předat nové informace. Jedna z posledních, zásadně pozitivních novinek je, že s naším spolkem podepsalo Ministerstvo obrany MEMORANDUM O SPOLUPRÁCI, které nás posouvá mezi vyvolené spolupracující a podporované organizace s Odborem péče o válečné péče (a hroby) na MO. Je to pro nás pocta, výsledek dvouleté práce a troufám si říci, že také určité zadostiučinění vůči našim předkům-válečným veteránům.

Také v plném proudu běží přípravy na konferenci „Příběh války“, kterou chceme „proniknout“ do povědomí studentské, ale i kantorské veřejnosti. Na konferenci jste zváni i vy, pokud vás zajímají celkově dějiny obou světových válek ve spojitosti s tím, jak je dnes úspěšně předávat dál mladším generacím. Na konferenci budou referovat odborníci z Vojenského historického ústavu o svých databázích (legionářů, padlých, zahraničních vojáků

apod.), dále z Národního archivu přijdou nám dobře známí doktorka Kločková a Roman Štér. Přijedou z pevnosti Josefov (prezentace projektů pro veřejnost a děti), také z Československé obce legionářské o projektech, které jsou určeny školní mládeži (Legie 100, Oheň beznaděje a další projekty na zámečku v Pardubicích apod.). Budou referovat autoři připravovaných knih, redaktori vojenských časopisů, a také se bude účastnit autor multimediálního projektu DUKLA 1944 Miroslav Klusák, organizátoři historických soutěží např. „Slavkovské memento“. Přislíbil účast i ředitel Odboru pro válečné veterány historik doktor Eduard Stehlík a jiní. Více v pozvánce.

Informace, která je již méně pozitivní, souvisí s odhalením pomníku v Českém Boratíně. Před dvěma týdny jsem se účastnila další cesty na Ukrajinu, zaměřené na kontrolu rekonstrukce mohyly u Zborova, v Kalynivce a jedním z důvodů bylo i setrvalé mlčení pana starosty z Boratína. Měl dodat projekt – lépe řečeno rozpočet na pomník včetně firmy, která

by měla stavbu provést. Setrvalé mlčení bylo prolomeno a schůzka v Boratíně se uskutečnila za přítomnosti vojenského přidělence při našem velvyslanectví v Kyjevě pana Šimka a našeho konzula ve Lvově pana Peška. Výsledek možná znalce zdejších poměrů nepřekvapí. Boratín přednesl finanční rozpočet nejen na pomník, ale současně požaduje i finance na opravu kostela a stavbu parkoviště! Což je pro dotace z Ministerstva obrany nemyslitelné, neboť dotace na pomníky mají své přesné určení. Pokud se pan starosta neumoudří a nepřistoupí na rozumný rozpočet zejména za pomník, MO bude nuceno nalézt vhodnější místo odhalení pomníku. Taková je realita na Ukrajině. Pro mě osobně je to zkušenost a poučení pro další budování spolupráce na Ukrajině. Přesto stále doufám, že se vše povede. Považovala jsem stavbu pomníku legionářům v Boratíně za počátek spolupráce našeho Sdružení s místní samosprávou. Pokud se pomník nepodaří postavit zde, bude se hledat vhodné místo v nedalekém okolí.

Vaše předsedkyně Dagmar Martinková

Vzpomínky na Volyň

Smutná vzpomínka na Český Malín paní Heleny Esterkesové

Jsem věrnou čtenářskou Zpravodaje, předtím roky vycházel jako Věrná stráž. Jak uvádím, pocházím z Volyně, z vesnice Ledochovka a bydlím v ČR již od roku 1945, kdy jsem přijela s manželem, válečným invalidou. Manžel se zúčastnil bojů za osvobození ČSR v 2. sv. válce v čele s armádním generálem, později prezidentem naší republiky panem Ludvíkem Svobodou. Ve Zpravodaji se často objevovaly články o tragickém dění kolem Českého Malína na Volyňi, o kterém jsem již věděla v roce 1945, před mým odjezdem do Československa, ale podrobnosti mně nebyly známy, tak jsem pozorně sledovala, jestli se neobje-

ví alespoň jediný článek o tom tragickém příběhu, který Vám chci popsat.

O Českém Malíně se psalo velmi mnoho. Dočetla jsem se, že tu tragédii přežil pan Řepík, nevím kolik měl tehdy roků a bude si pamatovat, nebo z vyprávění druhých přeživších na tu nemocnici v Českém Malíně. V této nemocnici úspěšně léčil pacienty pan dr. Gross s manželkou – jeho asistentkou.

V roce 1939, kdy 1. září nacistká armáda německa napadla Polsko, se po několika týdnech bojů polská armáda musela bohužel vzdát. Po prohře se Polsko po rozhodnutí ministra zahraničí nacistického Německa Ribbentropa a ministra zahraničí Sovětského svazu Molotova rozdělilo na dvě části. Území po řeku Bug-Buh s hlavním městem Varšava, která byla bombardováním téměř srovnána se zemí, si okupovalo Německo, a dále území až na Volyň (a nyní země Ukrajiny) bylo okupované Sovětským Svazem. Mnoho lidí ze strany okupované Německem se hlásilo na přechod na stranu okupovanou Sovětským Svazem s tím, že

je tam bezpečněji. Mezi jinými se hlásili i manželé Grossovi a jejich dva nezletilí synové. Pocházeli z Krakova a soudili, že je nečeká spokojená budoucnost v zemi okupované Německem, tak se autem vydali na cestu na Volyň, kde už úřadovali Sověti. Bohužel ujeli jen část cesty a došel benzín, tak byli nuceni auto opustit. Nějak dorazila, chvíli stopem, více však pěšky rovnou k nám domů celá, k smrti unavená, rodina dr. Grosse. To se událo tak během září 1939, přesné datum nevím, neboť jsem s patnáctidenním zpožděním způsobeným bombardováním Lucku na Volyňi, kde jsem studovala gymnázium, odjela do školy, kde už třída byla plně obsazená studenty a školáky z části okupované Německem. Já jsem se ještě s obtížemi tam vešla, ale již do gymnázia s číslem 724 na terči na levém rukávu uniformy, ale s názvem, sovětským „desetiletka“. Přijela jsem domů o Vánocích a maminka mi vyprávěla o rodině Grossových, že rodina nevěděla kudy kam, tady to neznali a u nás zůstat

(pokračování na další straně)

Současná podoba pomníku v Českém Malíně

a upálených, přišel na řadu dr. Gross s rodinou. Dr. Gross byl židovského původu, jeho manželka původu německého, šla orodovat za manžela, děti a sebe. Vrazi ji chtěli jako Němce darovat život, ale manžel a děti museli zemřít. Nesouhlasila a také si raději zvolila smrt s manželem a dětmi.

To je svědectví pravdivé, škoda je, že se to nikdy neobjevilo ve Zpravodaji. Nikdo nemůže za svůj původ, ale doktor s manželkou byli obětaví a uzdravovali lidi. Němka a zvolila smrt.

Helena Esterkesová
Nový Jičín

Od našich čtenářů

Den učitelů

Datum narození učitele národů J. A. Komenského, 28. března, se také stalo dnem učitelů. Nelze v tento den nevzpomenout také na oblast vzdělávání, jak byla vnímána komunitou volyňských Čechů v dobách, kdy jsme se stěhovali do carského Ruska.

Doba našeho stěhování na Volyň byla naprosto odlišná, pocházeli jsme z Rakousko-Uherska, kde všeobecné základní vzdělání bylo tehdy už povinné, na rozdíl od Ruska. Všichni Češi uměli číst, psát a počítat, řada z nich měla středoškolské a někteří i vysokoškolské vzdělání.

Přišli jsme na Volyň do prostředí, kde chyběla veškerá infrastruktura, o vzdělávání vůbec nemluvě. Místní komunita byla nejzaostalejší v Rusku a většinou tam žili sami analfabeti.

Podívejme se na tuto oblast z trochu jiného úhlu. Především jak bylo vzdělávání v této dost vzdálené a z našeho pohledu zaostalé době chápáno našimi tehdejšími předky, prostými lidmi, kteří se dostali do tohoto dost nehostinného prostředí a zažili velké potíže ve všech oblastech života.

Co řešit přednostně, ustájení dobytka, bydlení, zdravotní problémy, zásobová-

ní vodou, potravinami, vzdělávání apod. Nic nefungovalo. Chtěl bych to uvést na jednom příkladu z tehdejší doby.

Dostala se mi do rukou Kronika Zálesí od roku 1870. Píše se tam o tom, že skupina přistěhovalců z Čech odkoupila od místní „poměščice“ část obce Hulč, Urveny s pozemky a neobydlené lesy a mimo jiné i pole za tzv. kazonným lesem, kterému se říkalo Zálissje. Kupující se na poradě dohodli, jak si pozemky mezi sebe rozdělí, a také se dohodli, že ti krajané, kteří si zvolili pro život Zálissje (Zálesí), dostanou 100 rublů na výstavbu studně.

Skupina, která si zvolila Zálesí, se sešla na poradě, kde se domlouvala spousta věcí, mimo jiné např. i to, že nově vznikající obec se bude jmenovat Přemyslov (nakonec se ale vžilo Zálesí). Bylo tam také dohodnuto, že místo studně se postaví škola i s bytem pro učitele. Ta se také postavila a do ní jsem já sám chodil. Před školou bylo hřiště, kde jsme hrávali odbíjenou. Takže naši předkové preferovali kultivaci svých potomků před vším ostatním.

Tak bylo čistě z našich prostředků a našimi silami postaveno mnoho škol, které ještě slouží dodnes. Vím o dvou dnešních ukrajinských gymnasiích, která vznikla z našich škol ve Zdobunově (do té jsem také chodil) a v Lucku. Za tento volyňský majetek nám nikdy nikdo neposkytl žádnou náhradu. České volyňské školy dokázaly vychovat z volyňských Čechů

nemohli.

Tolik místa v domě nebylo, byla rodinná rada a můj tatínek přišel na nápad, že v Českém Malíně je nemocnice, že by se tam dr. Gross jako lékař mohl uplatnit. Můj bratr byl doma, koně ještě byli ve stáji, tak se rozhodli, že je bratr do Českého Malína rovnou odveze a počká, co dr. Gross vyřídí. Zda mluvil přímo se starostou nebo jeho zástupcem to už nevím, ale doktor měl štěstí a mohl pracovat v nemocnici a dostal i byt. Můj hodný bratr byl spokojen a vrátil se domů.

Mnoho pacientů z Českého Malína a okolí bylo spokojených, samá chvála šla i z Ledochovky, pan Mangolt se u něj léčil v nemocnici, byl pak v tom masakru upálen nebo zavražděn.

Paní Loukotová byla v nemocnici s malým Jarouškem. Měl rok a půl a onemocněl infekční nemocí, byl rovněž doktorem uzdraven, má již 71 roků a bydlí dodnes v Kuníně.

Když byl masakr v Českém Malíně a tolik lidí bylo povražděných

oddané vlastence, kteří v letech 1944 až 1945 osvobozovali svou nepoznanou vlast a přes 2 000 z nich při tom položilo svůj život.

V Brně 28. března 2017,
Miroslav Němec

Kniha o životě Čechů v Žitomirské oblasti

Vážení přátelé,
oslovuji Vás s příspěvkem, který se týká knihy o Češích z východní části Ukrajiny – z Žitomirské oblasti. Tuto knihu jsem sestavila spolu se svou tetou a nazvala jsem ji přezdívkou svého prastrýce, který byl před 2. sv. válkou zatčen NKVD a zmizel beze stopy na Sibiři. V příloze Vám zasílám anotaci knihy a ukázkou. Zároveň si dovoluji poslat na Váš účet příspěvek, neboť bych byla ráda, kdybyste přiložený text mohli zveřejnit ve Zpravodaji, jehož výtisky jsou podporovány právě z příspěvků čtenářů. Ráda bych, aby se kniha dostala mezi čtenáře, a doufám, že o ni bude zájem.

Anotace knihy

V dubnu 2017 vychází v nakladatelství Sorbon vzpomínková, beletristická kniha Kondor Srandovič o životě české rodiny a českých osídlenců ve východní, ukrajinské části Volyně. Autorka knihy, paní Tamara Postlová – Halasová se narodila r. 1932 na Okolku, v ryze české vesnici mezi
(pokračování z předchozí strany)

(pokračování z předchozí strany)
městy Pulín (Červonarmijsk, nyní Pulyny) a Černichov (Cherniakhiv). Ze vzpomínek autorky i její matky, o níž se paní Tamara Halasová obětavě starala až do konce jejího života, se podařilo vytvořit zajímavou knihu, která se žánrově pohybuje na pomezí beletrie a dokumentárního textu a je velmi čtivá.

Kniha Kondor Srandovič (název je v textu vysvětlen) představuje ucelený obraz doby a místa. Do české vzpomínkové literatury přináší tak barvitý pohled na naší emigraci na východ a reemigraci od tamtud. Nutno říci, že v roce 1947 šlo však spíše o výměnu obyvatel, která se mohla uskutečnit díky politické dohodě, a tak se snad jen pouhou shodou okolností stalo, že se tisíce Čechů mohly po zkušenosti se sovětským režimem vrátit do země svých předků.

Celou knihu tvoří téměř 20 vzájemně provázaných kapitol, z nichž ta závěrečná pojednává o návratu rodiny do Čech v březnu 1947. Kniha tedy vychází k výročí naší reemigrace do původní vlasti. Autentické vzpomínky jsou nejen obrazem neklidné a nebezpečné doby první poloviny 20. století, ale doplňuje je více než 50 fotografií z rodinného archivu. Kniha má pevnou vazbu, její součástí jsou poznámky, vysvětlivky i seznam literatury, která se váže k dané době

Zde je ukázka z kapitoly *Miňka se musí zabít*:

Na jaře roku 1944, kdy bylo na Okolku tolik sněhu, že místy tvořil až třímetrové závěje, říkala babička, že mráz toho sněhu už hodně snědl. Od noci na 15. března již žádný sníh nenapadl, naopak roztával a denně jsme mohli pozorovat, jak postupně mizí.

V našem chlévě jsme měli dvě krávy. Babiččinu Miňku a naši Citronu. Citrona zrovna nedojila, protože byla „stelná“, březí. Miňka stelná nebyla, ale nedojila téměř vůbec. Jednou přišla babička z chléva a bez emocí pronesla hroznou věc: „Ta Miňka se bude muset zabít.“

„Cože? Proč? Jak to? To není možné!“

„S Miňkou je konec. Asi sežrala drát nebo hřebík. Má vpředu otok. Opravdu se bude muset zabít,“ konstatovala babička.

Bylo to hrozné. Chodila jsem tajně do chléva a pozorovala jsem Miňku, zda jí ten otok pod krkem u předních nohou přece jen neopadává. Byl však den ze dne větší. Miňka stála u žlabu, vytahovala z jeslí slámu, přežvykovala a otáčela po mně své velké, krásné oči.

Nechtěla jsem věřit tomu, že je to s ní tak špatné. Snažila jsem se babičku přesvědčit, že se Miňka uzdraví.

„Když ji necháme, chcípne,“ odbyla mne babička a ještě přidala průpovídku o kuřeti, co chce učít starou slepici, jak má hrabat.

Nastaly velké přípravy. Odmala jsem byla seznámena s tím, že zvířata se zabíjejí pro potravu. Vždycky v zimě se u nás i u příbuzných konaly „prasečí svátky“, jak se jim na Okolku říkalo, neboli zabíjačky. Náš tatínek se naučil řeznickému řemeslu od svého švagra Josefa Dostála. Strýc Dostálů byl nemocen, takže po zabíjačkách pak chodil tatínek sám. Věděla jsem, že k tomuto účelu měl někde schovány obrovské nože, které si vždy důkladně ostřil. Snad jsem ještě nechodila do školy a již jsem musela točit klikou u brusů. Tatínek tlačil vši silou nožem na brus a mně div ruka neupadla, jak to bylo těžké. No, a s těmito noži, zabalenými do novin a do kusu plátna, chodil, kam ho pozvali. Většinou to byli příbuzní, ale zvali jej i někteří sousedé. Nikdy jsem zabíjení prasete neviděla, ale věděla jsem, že tatínkovi obvykle pomáhal některý strýc. A taky jsem věděla, že se před zabíjačkou pekla „buchta do prasete“, která se pak přidávala do jitrnic. Maminka ji pekla na velkém pekáči v troubě a buchta se vždy při pečení zvedla do výšky a byla jednou tak vysoká jako pekáč. Nechácala jsem, proč tomu říkají buchta, když tam nebyl mák ani povidla.

Přípravy na porážku prasete začínaly brzičko ráno. Na železném sporáku se vařily hrnce vody. Tatínek pak volal na maminku, ať jde „chytat krev“. Ale pak se zase rozčiloval, že k tomu zabíjení maminka nesmí, že prase nebude moci dodělat. Jaké to bylo s tím doděláváním, tomu jsem tehdy nerozuměla. Asi to bylo stejné jako se slepicemi nebo s kuřaty, když jim maminka musela sekerou na špalku useknout hlavu a pak taková slepice běhala ještě hodnou chvíli po dvoře, zatímco hlava se válela na zemi. Krev stříkala na všechny strany, než se bezhlavý opeřenec někde konečně svalil a mohl být zpracován na potravu. Nemohla jsem se na to dívat a i maminka z toho byla vždy zdrcená. Když se však tohoto úkolu ujala babička Kunová, tak se žádná „taneční produkce“ bezhlavého ptáka na dvoře nekonala. i ptala jsem se babičky, v čem to vězí. „Protože se to zvíře nesmí litovat,“ vysvětlila mi.

Ještě před válkou začal tatínek opět chovat králíky. Od strýčka Vládi získal párek

stříbrných ušáků. A ti měli být základem chovu, z něhož se získá maso, ale i kůže na kožíšek pro mě. Když jsem byla malá, ušila mi maminka bílý kožíšek z králíčích kůží. Tatínek kůže vyčinil, že byly měkké a poddajné. Měla jsem z nich nejen kožíšek, ale i krásnou čepici s růžovým lemováním a také štuclík – rukávník. V tom kožíšku téměř na paty mne nechali rodiče vyfotografovat, když mi byl rok, aby mohli babičce na Sibir poslat fotku vnučky. Na tom snímku stojím na židli a na nohou mám šněrovací střevičky, které mi maminka ušila ze své lakované kabelky. A tatínek udělal malé kopyto a botičky dokončil, takže měly skutečnou podrážku. V roce 1933 se totiž tam, kde jsme žili, dětské střevíce koupit nedaly.

Když jsem si pak, již trochu starší, prohlížela fotografie, bylo mi líto, že ten kožíšek nerostl se mnou. To bych mohla v zimě zase ven, jako kdysi, když mě tatínek vozil v bílém kožíšku na sáních. Takhle sáně zahálely a já jsem ven nemohla, protože jsem neměla žádné

zimní oblečení. Celou zimu jsem musela být doma, a někdy nejen pro nemoc, ale i proto, že v místnosti byla zima, také zároveň v posteli.

Z kožíšku nakonec zbyl jen „vatniček“, jeho vnitřní prošivaná vložka. Když se blížil školní rok 1939–40, tak mi svitla naděje, že budu mít kožíšek ze stříbrných králíků, protože už budu muset i v zimě chodit ven, do školy. Čas však letěl rychleji, než stačili dorůstat stříbrní králíci. Kožek byla již pěkná hromádka, ale nebyly vyčiněné, tak se z nich nic nešlo. Navíc se stříbrnému párku rodila všemožná králíčata, černá i bílá, a jednou dokonce dva bílí angoráci s červenýma očima.

S kožíškem to nakonec nevyšlo, protože mi rodiče koupili vlněný kabátek. A odrostla jsem i tomu koupěnému kabátku, když se naděje na nový kožíšek docela zhatila.

Navíc mě ti nenažraní králíci už vůbec netešili. Kdepak! To už nebylo jít s tatínkem na trávu s malým košíčkem! Ještě mi není deset let a již pěkně drandím s trakařem po pěšině za sušárnu do chmelnice, kde je pořád dost trávy, vlastně plevele – pětour, žabinec, lebeda, mlíčí. Králíci jsou ve výběhu a dovezenou trávu splivnou za chvíli. A chtějí znovu a zas.

Avšak horší než tato povinnost je asistence při zabíjení králíků. Ne, ne! Nelituji je, ale musím tatínkovi držet králíka při stahování a vyvrhování. Vždy mám dojem, že s nebohým králíkem mi upadl

(pokračování na další straně)

(pokračování z předchozí strany)

nou i ruce. Jsem malá, tak musím stát na stoličce. Ale stejně, když tatínek zatáhne pořádně, aby kůži stáhl až k hlavě, ruce mi klesnou až dolů. Tatínek křičí, zlobí se. Ale co mám dělat? Nakonec se tatínek rozhodne. Sám vezme králíka za nohy a zavelí: „Stahuj!“ Uchopím kůži, ale ani se to nehne. To je hrozné. „Přidej! Přidej!“ poroučí tatínek. A pak přece. Něco povolí a již se králík svléká z kůže jako punčocha z nohy. Ještě zatáhnu a už jsem u hlavy.

Pak se vystřídáme.

Ale za čas mi tatínek nařídí, že musím stáhnout celého králíka. Jakkoli to není příjemné, zvláště stahování hlavy, pořád je to lepší nežli držet králíka za zadní nohy ve výšce svých ramen.

„Stahování ti jde. Teď ho vykuchej!“ řekne jednoho dne tatínek. „A dej pozor na žluč.“ Všechno se ve mně přičí, ale sahám rukou do teplého králíčího břicha. Fuj!

A zase jednou na to jdeme s tatínkem. Králíci přestali žrát, rozbíhají se od jeslí

s trávou a dupou. Vypadá to legračně, jako když si hrají na babu. Vždy jeden králík zadupe a všichni začnou pobíhat. Najednou se zastaví. Frkají svými čumáčky a pak se vše opakuje.

„Tumáš, zabij ho!“ podává mi tatínek jednoho králíka. Leknu se. Králík se brání. Z bolestivých škrábanců na rukou mi prýští krev. Dupot králíků zesiluje.

...

Tatána Vroblová, Plzeň

Pozvánky

Konference Příběh války

SČVP pod záštitou předsedy PSP ČR pana Jana Hamáčka pořádá vědecko-pedagogickou konferenci na téma PŘÍBĚH VÁLKY.

Uskuteční se v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, sál č. 205, 2. patro, Sněmovní 1, Praha 1, ve dnech 27. a 28. dubna 2017. Zahájení konference dne 27. 4. 2017 v 10.00 hod. Prezence od 9.15 hod. S sebou občanský průkaz.

Součástí konference bude vernisáž výstavy „Návraty volyňských Čechů“ a křest publikace. Bez konferenčního poplatku. Prosíme o přihlášení či potvrzení Vaší účasti na emailu: volynsti.cesi@gmail.com

Srdečně zvou pořadatelé

Setkání regionu Vyškov

SČVP – region Vyškovsko vás srdečně zve na setkání volyňských Čechů k 70. výročí reemigrace, které se uskuteční v obecním sále v Lysovicích dne 7. května 2017 od 10. hod. (předpokládané ukončení cca v 21 hod.)

na programu bude:

* Přednáška k historii reemigrace

* Výstavka volyňští Češi v regionu a putovní výstava Návraty volyňských Čechů

* Od 16. hod. cimbálka k poslechu i tanci

* Vycházka do okolí (Lysovice patří k chráněné památkové zóně-lidové hanácké domy)

* V areálu je dětské hřiště (takže i děti se vyřádí)

* občerstvení

* tombola

Vybíráme příspěvek na občerstvení 150,- Kč za osobu (bude se platit na místě). Prosíme, vaši účast potvrdit či nahlásit na:

Jirásek Rostislav 608 456 330, nebo na email: jana1jiraskova@seznam.cz

Těšíme se na vás – předseda regionu Rostislav Jirásek

Setkání rodáků z Hulče České

Srdečně zveme na triadvacáté setkání rodáků Hulče České, jejich potomků a přátel, které se uskuteční v Kolečovicích v restauraci KINO dne 27. 5. 2017 od 10.00. Svou účast potvrďte písemně na adresu: Jindřich Bečvář, Zderaz 4, 27004 Hořesedly nebo na tel. 732479047 do 22. 5. 2017. Potvrzení účasti je nutné za účelem objednávky pohoštění. Částka 200,- na osobu bude vybírána při vstupu.

Srdečně zve za výbor Jindřich Bečvář

Setkání rodáků a přátel Českého Volkova a okolí

Tak jako každý rok, stejně i letos, se dne 10. 6. 2017 od 9:30 h. uskuteční setkání rodáků a přátel Českého Volkova a okolí. Tentokrát opět v restauraci U Jíchů Louny (Husova ul.).

Dovolujeme si vás co nejsrdečněji pozvat.

Program:

- sraz a zahájení setkání

- společný oběd

- zábava

- 17:00 h večere

Přihlášky po 19. hodině na telefon: 605 951 390, 606 094 130 (Srbecká, Arvayová). Poplatek 280,- Kč při příjezdu. Děkujeme předem všem pekařům a pekařkám za jejich příspěvky.

Hana Škeříková a Vlastislava Srbecká

Výroční schůze v Šumperku

Region Šumperk zve všechny své členy a přátele na výroční schůzi regionu, která se uskuteční v sobotu dne 27. května 2017 v jídelně bývalého podniku Moravol v Šumperku v 13,30 hodin.

Srdečně zve za výbor regionu

Jaroslav Miller

Setkání Kvasilováků

Srdečně zveme na Setkání Kvasilová-

ků jejich potomků a přátel, které se bude konat v Liběšicích u Žatce v sobotu 10. června 2017. Sraz účastníků u pomníku padlých občanů Kvasilova a okolí v 11 hodin. Po pietním aktu, se přemístíme do místní restaurace na pohoštění a přátelské posezení. Zveme všechny žijící Kvasilováky, jejich děti, vnuky, přátele a další zájemce o toto setkání. Na občerstvení a organizační výdaje bude vybírán na místě poplatek 160 Kč. Vzhledem k zajištění občerstvení, které je nutno předem objednat, přihlaste se co nejdříve na telefonu: Ing. Miroslav Kadavý, mobil 723 470 746, Jindřich Fiala mobil 737 921 996. V případě, že se přihlásíte a nebudete se moci z vážných důvodů zúčastnit, tak se prosím včas odhlase. Děkujeme za pochopení.

Organizační výbor

Akce regionu Žatec – Podbořany Pietní akt

V sobotu 6. května 2017 se koná od 11 hodin pietní akt k 72. výročí osvobození na hřbitově v Žatci, pokračovat bude na Kruhovém náměstí. Následovat bude položení kytice u pamětní desky Libuše Mrázkové- Novotné v parčíku u Mateřské školy v Podměstí (za restaurací Moskva). Libuše Mrázková zahynula 9. září 1944 u Dukly. Mateřská škola je po Libuši Mrázkové pojmenována.

Terezínská tryzna

V neděli 21. května 2017 společně s ČSBS uskutečníme zájezd na Terezínskou tryznu. Na zpáteční cestě se zastavíme v muzeu českého granátu v Třebenicích. Odjezd v 7.30 hodin z Podbořan od restaurace „U růže“, ze Žatce v 8 hodin od kanceláře ČSBS, 8.05 hodin od Zvonu, 8.10 hodin od Moskvy, v 8.15 hodin z Postoloprty, v 8.35 hodin z Loun. Doprava a vstup do pevnosti zdarma. Zájemci přihlaste se v kanceláři ČSBS vždy v pondělí od 10 do

12 hodin osobně nebo telefonicky 415 710 734.

Ve dnech **15. a 16. července 2017** se připravuje v Žatci celostátní setkání k 70. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Program bude upřesněn v dalších číslech Zpravodaje.

Srdečně zveme. Výbor regionu

Setkání rodáků z Novokrajeva

Milí přátelé a rodáci. Kamilka onemocněla a pověřila mě, abych Vás pozvala na sraz do Podbořan dne **13. 5. 2017** v 10 hodin k památníku padlých rodáků. Na

setkání se dozvíte, kde bude společný oběd. Prosím Vás, kdo budete moci, tak přijedte. Těším se na Vás.

Kramná

Společenská rubrika

Blahopřání

Region Cheb: V našem regionu oslaví 87 let **Emilie Rampasová** ze Sofievy, nyní v Chebu – Podhradí.

Pevně zdraví a životní pohodu jménem chebských krajanů přeje Libuše Pancířová.

Region Chomutov: V měsíci dubnu oslaví 91 let paní **Paraska Lhotáková**, z Vyšna Písana, bytem Chomutov, 88 let pan **Josef Kocek** z Novokrajeva, bytem Šluknov, 87 let paní **Zdeňka Vlnatá** z Dlouhého Pole, bytem Nové Role, 83 let paní **Libuše Beránková** ze Zálesí, bytem Chomutov, 83 let paní **Helena Rudolfová** z Ploska, bytem Bílence, 83 let paní **Marie Žemličková** z Moldavy, bytem Kadaň, 82 let pan **Vlastimil Jelínek** z Michalovky, bytem Perštejn- Ondřejov, 81 let pan **Václav Plos** ze Smolárna, bytem Chomutov, 81 let paní **Darja Nedbálková**, bytem Mělník.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region Jiřina Kačerová, Josef

Roller a Miluše Šatrová

Region Litoměřice: V dubnu 2017 oslaví 65 let Ing. **Antonín Kučera** Csc. z Litoměřic, 75 let paní **Daniela Zelenková** z Českého Boratína, bytem Litoměřice, 85 let Ing. **Josef Vlk** z Boratína, bytem Ústí n. L., 88 let pan **Jiří Pancíř** z Rohožna, bytem Lovosice, 89 let paní **Libuše Hývlová** z Mirohoště, bytem Litoměřice.

Za region Litoměřice všem blahopřeje

Daniela Zelenková, jednatelka

Region Moravskoslezský: V dubnu oslaví 55 let paní **Ludmila Jakoubková** – Kopecká z Nového Jičína, bytem Hladké Životice, 70 let paní **Marie Ziranková-Gencová** z Třebom, 80 let paní **Božena Frolová** – Ročlapilová z Janovky, bytem Hladké Životice, 80 let pan **Bohuslav Kopecký** z Janovky, bytem Hladké Životice, 82 let paní **Miroslava Volková**- Nechanická z Mštesšina, bytem Nový Jičín, 89 let pan **Rostislav Stehlík** z Ládovky, bytem Šenov.

Jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohodu, za Moravskoslezský region Zdenka Novotná a Marie Seitlová

Region Olomouc: V dubnu oslaví 85 let paní **Halina Pavlicová** z Hlinska, nyní bytem Olomouc, 75 let paní **Božena Turková** z Medlova u Uničova. Těmto našim členkám do příštích let přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohody.

Za region Miroslav Neraď

Region Praha: V dubnu oslaví 82 let Doc. **Ladislav Slavík** z Poříčí, nyní Praha 9, 81 let paní **Soňa Nováková** z Moštěnice, nyní Česká Kamenice. Oběma jubilantům přejeme hodně zdraví a životní pohody do dalších let.

Za pražský region

Ing. Ludvík Engel

Region Šumperk: V dubnu oslaví 86 let paní **Marie Doležalová**- Šotolová z Ozeřán, nyní Úsov, 80 let paní **Marie Baxová-Doležalová** z Koryt, nyní Ostrava- Poruba, 65 let pan **Miroslav Matějka** ze Šumperku.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a osobní pohody za region Šumperk

Jiřina Žáková

Region Teplice: V měsíci dubnu oslaví 84. narozeniny paní **Zina Dvořáková**, rozená Slancová, rodačka z Gorošek, nyní bytem v Teplicích, 88. narozeniny pan **Michal Ilčenko**, rodák z Podhájců, nyní bytem v Bystřanech. Všem jubilantům přejeme do dalších let pevně zdraví a životní pohodu.

Za výbor regionu Vlasta Holmanová

Region Vyškov: V našem regionu oslaví 87let paní **Helena Vlachová** roz.Loukotová z Kopče bytem Kučerov. Jubilantce blahopřejeme.

Za region Černý Václav

Region Žatec: Svá životní jubilea v dubnu oslaví: 82 let pan **Vladimír Anděl** z Omeňlanštiny nyní Jirkov, 80 let pan **Vladimír Kouřil** z Novokrajeva, nyní Losina, 75 let pan **Bedřich Kovář** z Novosilek, nyní Úlice, 93 let paní **Marie Němcová** z Vološovic, nyní Lhota, 84 let pan **Jiří Pospíšil** z Lucka, nyní Mělník, 82 let pan **Miroslav Tomeš** z Hubína Č., nyní Žatec, 65 let pan **Miroslav Valoušek** z Žatce, nyní Háj

u Duchcova, 89 let paní **Žofie Záveská** z Rovna nyní Louny, 87 let paní **Marie Ješkeová** z Kupičova, nyní Chrášťany, 86 let paní **Marie Medunová** z Vys. Třebošic, nyní Podbořany, 80 let pan **Rostislav Pelant** z Buršovky, nyní Podbořany.

Do dalších let přejeme hodně zdraví a štěstí, za region Slávka Černá

Region Rakovník: V prvním čtvrtletí 2017 v regionu Rakovník oslaví 91 let pan **Vladimír Lněniček**, 89 let paní **Anna Hanková**, 87 let paní Anna Pitrová, 84 let paní **Helena Nováková**, 81 let paní **Jiřina Holá**.

Za region Rakovník přejeme hodně zdraví a štěstí

Vohralík, Krouský

Naše řady opustili

Dne 23. ledna 2017 ve věku 89 let zemřela zakládající členka SČVP regionu Domažlice paní **Marie Lokvencová**, narozena v Dolince u Ivaniče.

Celá svá produktivní léta prožila v obci Polžice u Horšovského Týna. Kdo jste ji znali, věnujte ji tichou vzpomínku.

Upřímnou soustrast za region projevuje

Chocholatá Miloslava

Dne 15. března 2017 ve věku 77 let zemřel náš člen **Václav Štěpánek** z Lysovic, který pocházel z Máslenky.

Upřímnou soustrast celé rodině vyjadřují členové regionu Vyškov

Dne 24. března 2017 ve věku nedožitých 91 let, zemřel Čestný člen SČVP z regionu Vyškov **Václav Pěnička**, který pocházel z Peredil.

Upřímnou soustrast celé rodině vyjadřují členové regionu Vyškov

V říjnu loňského roku zemřela ve věku 91 let paní **Olga Černoorská**, rozená Nechvilová. Pocházela z Podcurkova, naposledy bytem Jablonec nad Nisou.

Za region Slávka Černá

Dne 23. února zemřela po krátké nemoci ve věku nedožitých 90 let paní **Vlasta**

Vránová-Kraciková. Pocházela z Ládovky, nyní bytem Mimoň.

Pietní vzpomínka

Oznamujeme vám velmi smutnou zprávu, že zemřel pan **Václav Pěnička**.

Pana Pěničku mám v živé paměti, jak chodil na schůzky regionu Vyškov. Sedával vedle mne nalevo. Působil na mne jako velmi moudrý a rozvážný muž, měl vždy co vyprávět a také velmi dobře znal historii. Přitom všem na mě působil skromně. Později, až jsem četla jeho příběhy, došlo mi, z čeho pramení ta jeho životní moudrost (jsou publikovány na našich stránkách).

Narodil se v roce 1926, na ukrajinské Volyni ve vesnici Peredily českým rodičům do ne moc klidných časů. Už v 8 letech mu zemřela maminka a na prahu dospívání zmizel jeho tatínek neznámo kam, jak se to dost často tehdy již na sovětské Volyni stávalo. V době, kdy byla Volyně obsazena německými vojsky, byl pan Pěnička (v 17 letech) odveden německou hlídkou a poté odvezen na nucené práce do Německa. Zde přežíval díky svým znalostem a všestrannosti, které se naučil doma a zde také zažil velkou školu života.

Po válce se mu z Německa podařilo dostat do Československa. Seznámil se s Olgou, také volyňskou Češkou, bývalou zdravotnicí 1. čs. armádního sboru.

Rozhodli se vzít a založit rodinu. Narodil se jim syn Mírek. A později přišla vnoučata i pravnoučata, která přinášela radost a potěšení. Pan Pěnička pracoval celý život v zemědělství.

Na počátku 90. let se pan Pěnička stal zakládajícím členem celorepublikového Sdružení Čechů z Volyně a také pomáhal založit region Vyškov. Rozhodl se postupně sepsovat své životní příběhy, což se mu dařilo výtečně, neboť byl velmi dobrým vypravěčem. Za svoji práci pro Sdružení získal čestné členství.

Poslední jeho stěhování bylo do domova pro seniory zde v Újezdu u Brna, kde také dne 24. března zemřel.

Oznamujeme vám velmi smutnou zprávu, že náhle odešla naše bývalá předsedkyně sdružení **Jaromíra Němcová Ničová**.

Jaromíra se narodila v Hlinsku na Volyni v červenci v roce 1945 jako potomek rodiny Oličů a Ničů. Po reemigraci do vlasti vystudovala reálné gymnasium a pracovala ve dřevařském oboru a později v zahraničí na našich stavbách v tehdejší SSSR a NDR. Po roce 1991 začala podnikat v rámci rodiny. Od obnovení našeho sdružení, se stala jeho členkou. V brněnském regionu aktivně pracovala řadu let v jeho výboru. Také již od roku 1993 pracovala v celostátním výboru v Praze a později v jeho předsednictvu, kde zastávala funkci místopředsedkyně pro Moravu. Od roku 2008 vykonávala

funkci předsedkyně brněnského regionu. Spolupodílela se velmi aktivně na realizaci pomníku obětem našich krajanů zavražděných hitlerovskými Němci na dnes ukrajinské Volyni v Českém Malíně. Zúčastnila se odhalení památníku volyňským Čechům v Rovně, který byl odhalen při příležitosti Dne vítězství Ukrajiny 8. 5. 2007 předsedou našeho senátu Bohuslavem Sobotkou. Přímou organizovala a částečně sponzorovala celou realizaci památníku prezidentu Dr. Edvardu Benešovi v Žatci. Dlouhodobě bojovala o odčinění křivd spáchaných na našich krajanech stalinským Ruskem v roce 1939. Proto založila i s manželem Sdružení vlastníků pozemků na Volyni, které se snažilo alespoň o částečnou nápravu křivd v oblasti navrácení některých majetků. V roce 2011 byla zvolena předsedkyní našeho sdružení, jako první žena. Ve svém osobním životě byla úspěšnou podnikatelkou. V posledních deseti letech měla krásný vztah s manželem Miroslavem Němcem.

Celoživotně se snažila o poskytování pomoci potřebným, nejen své blízké rodině, ale i dalším postiženým osobám. Byla velmi vstřícná a pro sdružení vykonala obrovskou práci. Nikdy se dlouho nezdráhala a ať už vlastním přičiněním či finanční pomocí pozvedala činnost našeho spolku.

Její velké srdce dotlouklo....

*Upřímnou soustrast celé rodině za
Sdružení Dagmar Martinková
(toho času v Buzulku, Rusko)*

Příspěvky na tisk

Nelze určit region: Ing. Jiří Urban 200,-; Taťána Vroblová, Plzeň 500,-;

region Žatec: Viktor Buchal, Žatec 200,-; Emil Kopp, Žatec 100,-; Miroslav Macháček, Žatec 300,-; Jitka Chundelová, Žatec 100,-; Emilie Hasilová, Žatec 100,-; Nina Smrčková, Žatec 200,-; Božena Soukupová, Žatec 100,-; Ludmila Fraňová, Žatec 300,-; Ing. Stanislav Kloboučník, Žatec 300,-; Helena Hradcová, Žatec 200,-; Marie Hofmanová, Postoloprty 50,-; Miroslav Bernát, Volevčice 300,-; Eleonora Wágnerová, Libočany 100,-; Anna Hlaváčková, Žatec 300,-; Miroslav Lešák, Žatec 200,-; Ludmila Říhová Lišany, 200,-; Josef Hoza Dolejší, Hůrky 200,-; Viktor Novotný, Most 300,-; Josef Holec, Petrov n/Desnou 200,-; Hlaváčková, Liběšice 300,-; Marie Kadavá, Liběšice 300,-; Marie Křížová, Kluček 300,-; Helena Mlejnková, Liběšice 300,-; Ing. Jana Malá, Liběšice 200,-; Bohumila Karlovská, Libočany 100,-; Božena Dobešová, Chomutov 100,-; Marie Šimková, Měcholupy 100,-; Antonie Černá, Žatec 100,-; Šulitkovi, Velichov 200,-; Jaroslava Hrníčková, Holec 200,-; Eliška Dvořáková, Holec 100,-; Božena Řapkova, Milčevy 100,-; Jaroslava

Kahounová, Vilice 100,-; Irena Hanušová, Žatec 200,-; Emilie Kroupová, Žatec 100,-; Tomešovi, Žatec 100,-; Evžen Končický, Žatec 200,-; Jiřina Zetková, Žatec 100,-; Jiří Fencka, Chomutov 100,-; Lidie Ďuricová, Most 100,-; region Praha: Viktor Vigner, Tábor 300,-; Jaroslava Rejchrtová, Mělník 200,-; Klaudivie Hrušková, Beroun 200,-; doc. Vjačeslava Lohvinová, Lanškroun 300,-; Ing Zdeněk Cinégr, Klučov 300,-; Ing. Leon Polívka, Tábor 300,-; region Litoměřice: nejmenovaný dárci Roudnice nad Labem, 200,-; Jiří Hendrich, Štětí 500,-; Ing. Jaroslava Mocová, Ústí n/Labem 200,-; region Rakovník: Jindřich Bečvář, Zderaz 200,-; Jiřina Pidrmanová, Rakovník 200,-; region Šumperk: Evženie Pavličková, Velké Losiny 100,-; Jiřina Žáková, Velké Losiny 100,-; manželé Cinégrovi, Libina 500,-; Božena Šotolová, Nový Malín 200,-; Alena Trčková, Vikýřovice 100,-; Alena Kubelová, Vikýřovice 200,-; region Brno: Milada Krajzlová, Brno 200,-; Jiří Šimonek, Brno 200,-; Miroslav Rejchrt, Brno 200,-; Marie Pechalová, Brno 200,-; Naděžda Hrušková, Brno 200,-; Eleonora Jaitnerová, Brno 200,-; Mgr. František Kounek, Králíky 200,-; Viktor Hurt,

Brno 100,-; region Vyškov: František Masařík, Vyškov 500,-; region Olomouc: Břetislava Březinová, Hněvotín 200,-; region Karlovy Vary: Larisa Záborská, Karlovy Vary 300,-; region Moravskoslezský: Josef Štastný, Brumovice 300,-; region Teplice: Zina Dvořáková, Teplice 100,-; Vlasta Holmanová, Teplice 200,-; Antonie Janečková, Teplice 200,-; Jiřina Jirková, Teplice 200,-; Emilie Reichlová, Teplice 100,-; Miloslav Tesař, Česká Kamenice 100,-; JUDr. Ing. Jaroslav Musial, Teplice 300; Region Praha: Müllerová Anna, Praha 200,-; Alena Podaná, Praha 200,-; Libuše Vokurková, Hořovice 100,-; Marie Živná, Řečany n/Labem 200,-; Emilie Toušková, Praha 100,-; Šárka Horská, Praha 500,-; region zahraničí: na úhradu členského a na tisk zasílal George Raicin, Studio City- USA 1 200 Kč

*Všem dárcům srdečně děkujeme
Nečasová*

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářsky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění darců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2017. Šéfredaktorka: Tereza Bártková. Jazyková korektura: Lenka Bilková. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Tereza Bártková, Dolnopolní 97, Brno 614 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č.7/2016 je 30. 4. 2016. Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 10. dubna 2017.